

ARTIKELSERIE OM TESTAMENTE DEL 4

I det här numret avslutar vi vår artikelserie om testamenten. I olika artiklar har vi behandlat både den känslomässiga delen av att skriva ett testamente, men också praktiska och juridiska frågor.

I den här avslutande delen vill vi belysa hur man lämnar ett avtryck efter sig genom sitt testamente, sin sista "gåva", när man testamenterar pengar till en organisation som är med och formar samhället för framtiden.

Vi har valt att intervjua mamman till en av de gäster som Räddningsmissionen har haft kontakt med under en längre tid. På detta sätt vill vi lyfta upp vad en organisation kan få spela för roll i samhällets sociala nätverk.

Vi hoppas att du som läsare har haft möjlighet att genom vår artikelserie få ta del av mycket fakta och kanske fått reda ut en del frågetecken kring det här med testamenten. Testamenten är, trots allt, en fråga som berör alla, både gamla och unga.

HOS RÄDDNINGSMISSIONEN TOG LIVET EN NY VÄNDNING

Allt fler testamenterar pengar till ideella organisationer, eftersom de ses som viktiga samhällsbyggare. En av dem som håller med om detta är Astrid. Hon är övertygad om att Räddningsmissionen räddade livet på hennes dotter, Hanna.

TEXT: jenny palm FOTO: åsa dahlgren

1992 satt Astrids dotter, Hanna, då 35 år gammal, i häktet i Göteborg för narkotikabrott och stöld. De senaste åren hade kantats av knark och mycket annat av det som ofta kommer med ett missbruk. Livet tedde sig inte särskilt ljusst för henne. Då träffar hon fängelseprästen Sven-Gösta från Räddningsmissionen och plötsligt vände livet.

– Hon ringde hem och sa att ”Här vill jag bo. Jag vill vara på något av Räddningsmissionens boende”, säger mamma Astrid.

Ung och oerfaren

Historien om Hanna tar sin början 1957 då Astrid, enbart 16 år gammal, upptäcker att hon är med barn. Hon bor fortfarande kvar hemma hos mamma och pappa.

– Jag var så oerfaren, kära någon. Jag förstod inte själv att jag var gravid, utan trodde jag hade fått en hemsk sjukdom. När jag väl fick reda på hur det låg till blev det dubbel glädje, säger hon.

Det var inte alldeles lätt att klara sig, men med hjälp av mormor och morfar hankade de sig fram. Astrid jobbade på den lokala fabriken, och under en period var hon också till sjöss.

Åren gick och Hanna växte upp. Livet gick sin gilla gång men någon gång i 12-årsåldern började Hanna att förändras.

– Hon började umgås med hemska typer, säger Astrid och skakar på huvudet vid minnet av dotterns kompisar. Många var mycket äldre än Hanna och höll på med både det ena och det andra.

Exakt vad de höll med på förstod hon inte. Astrid, likom många andra med henne, levde lyckligt ovetande om vad narkotika ens vad för något. Än mindre visste hon att det fanns alldeles runt hörnet. Och även när hon förstod att det fanns där, insåg hon inte fullt ut riskerna med det.

– Det låter konstigt idag, men du vet på den tiden, och här... på landet! Jag trodde väl aldrig att det skulle gå som det gjorde.

Under åren som kom, blev Hanna allt mer indragen i droger och även om Astrid inte vet i detalj hur mycket och vad, förstod hon allt eftersom att dottern var i akut behov av hjälp. Hjälp som skulle visa sig vara svår att få.

– Jag ska inte säga att vi inte fått hjälp, men socialen gav henne pengar och vad gick de till tror du? Och jag var ute på nätterna och hämtade hem henne och gjorde så

gott jag kunde, men till slut gick det inte längre. Jag älskar henne mer än något annat, men det räckte inte.

Första kontakten

När Hanna så till sist satt där i häktet i Göteborg 1992, var det inte hennes första vända. Men det var däremot hennes första kontakt med Räddningsmissionen.

– Jag vet fortfarande än idag inte vad de pratade om, hon och fängelseprästen Sven-Gösta, men oavsett vad det var, fungerade det.

För även om det var lite byråkratiskt trassel innan hon slutligen hamnade hos Räddningsmissionen, socialtjänsten från hemorten ville nämligen inte betala, löste det sig till sist och i mars 1993 står Hanna utanför Räddningsmissionens boende på Vasagatan. Sedan dess har livet gått från klarhet till klarhet.

Värme och kärlek

– Det fanns en värme och en kärlek på Räddningsmissionen som vi inte hade mött någon annanstans. Hon hade velat sluta tidigare, men inte klarat av det. Här möttes hon av förståelse, av folk som tog emot henne utan pekpinnar.

Vad ser du som Räddningsmissionens styrka?

– De har hjärtat på rätta stället. Och även om de ställer krav på dem som bor hos dem, och det måste de förstås göra, är det kärlek i allt de gör.

Den främsta anledningen till att Hanna klarade sig är, enligt henne själv, Gud. På andra plats sätter hon Räddningsmissionen.

– Jag får vara nöjd med en hedrande tredjeplats, säger Astrid.

Idag är Hanna 52 år gammal. Hon lever i ett stabilt förhållande med en man hon träffade genom Räddningsmissionen. Hon har ett hus på landet, jobb och ordnat liv. Och hon har fortfarande kontakt med Göteborgs Räddningsmission.

Och på frågan vad Astrid tror skulle ha hänt med Hanna om hon inte fått hjälp av Räddningsmissionen, svarar hon utan en sekunds tvekan:

– Då skulle hon ha legat på Västra Kyrkogården idag. Det är jag alldeles säker på.

Fotnot: Hanna och Astrid är fingerade namn

